

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Věrou Novákovou
sídlem Vrchlického 802/46, 460 14 Liberec

proti

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2021, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 23. 8. 2021, č. j. X, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč, k rukám advokátky Mgr. Věry Novákové, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Most, Odboru správních činností, Oddělení správního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 6. 2021, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 5. 9. 2020 v čase kolem 12:20 hodin v prostoru lomu Vršany neuposlechl výzvu Policie ČR „Jménem zákona, zanechte protiprávního jednání a opusťte důlní prostor“, tedy úmyslně neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci.
2. Za toto jednání mu byla podle § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 5 odst. 3 písm. b) zákona o některých přestupcích uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Správní orgán I. stupně nejprve uznal žalobce vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku příkazem ze dne 16. 12. 2020. Žalobce proti příkazu podal odpor, kterým byl příkaz zrušen.
4. Z ústního jednání nařízeného na den 28. 1. 2021 se žalobce řádně omluvil. K novému ústnímu jednání nařízenému na den 1. 6. 2021 v 9:00 hodin byl žalobce předvolán dne 3. 5. 2021. Jako svědek byl na ústní jednání předvolán jeden z policistů ppor. X, který se měl podle Sdělení informací v souvislosti se zákrokem v dolu X Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje ze dne 26. 4. 2021 na zákroku podílet a měl vydat výzvu v čase kolem 12:15 hodin. Dne 31. 5. 2021 byla správnímu orgánu I. stupně doručena plná moc udělená zmocněnci V. K.
5. Dne 1. 6. 2021 proběhlo ústní jednání. Správní orgán I. stupně do protokolu poznamenal přijetí telefonického sdělení zmocněnce žalobce, že se na jednání nedostaví, ale dostaví se až dne 2. 6. 2021 v 9:00 hodin, neboť zastupuje v podobné věci více osob. Toto vyjádření správní orgán I. stupně nepovažoval za řádnou omluvu a jednal v nepřítomnosti žalobce i jeho zmocněnce.
6. Na jednání byl vyslechnut svědek ppor. Mgr. K., kterému byly rovněž přehrány videozáznamy ze zásahu. Svědek mimo jiné vypověděl, že se účastnil zajišťování skupiny přibližně čtyřiceti osob, která byla zachycena na videozáznamu označeném jako BOXER 200. Dle jeho výpovědi byla této skupince dána výzva k opuštění důlního prostoru, kterou však aktivisté neuposlechli. Svědek potvrdil, že zajišťování další skupiny osob, které se nacházely v prostoru lomu u těžebního stroje, bylo zdokumentováno na záznamu označeném jako BOXER 100, kdy i tyto osoby neuposlechly výzev policie. Rovněž vypověděl, že ze záznamu BOXER 400 je patrné, že situace při zákroku na jiném místě vůči jiné skupině aktivistů byla obdobná. Osoby byly již zajištěny a na opakované výzvy policistů, aby je uposlechly a následovaly do eskortních vozidel, nereagovaly.
7. Zmocněnec žalobce se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil dne 2. 6. 2021. Seznámil se s podklady pro vydání rozhodnutí a uvedl, že žalobce podal k Policii České republiky

stížnost pro pořízení fotografií při podání vysvětlení v Brně. Nesouhlasil, aby byly tyto fotografie součástí spisového materiálu. Nové důkazy nenavrhoval a požádal o lhůtu k písemnému vyjádření. To doručil správnímu orgánu I. stupně dne 11. 6. 2021. Uvedl v něm, že spisový materiál neumožňuje určit, zda byl přestupek spáchán a že jej měl spáchat žalobce. Rovněž brožil proti tomu, že spisový materiál obsahuje fotografie žalobce, pořízené Policií ČR při podání vysvětlení. Dále obsáhle argumentoval nedostatkem materiální stránky přestupku a žádal, aby bylo řízení zastaveno.

8. Rozhodnutím ze dne 14. 6. 2021 správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze shora označeného přestupku. Správní orgán I. stupně vycházel zejména z úředního záznamu o omezení osoby na osobní svobodě, úředního záznamu o zajištění osoby, videozáznamu ze zásahu a výpovědi zasahujícího policisty. Uvedl, že byl žalobce dostatečně ztotožněn porovnáním fotografií pořízených policií po zajištění žalobce a fotografie získané z evidence obyvatel. Shromážděné důkazy hodnotil tak, že bylo spáchání přestupku dostatečně prokázáno.
9. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 2. 7. 2021 odvolání. Namítal zejména nesprávný procesní postup správního orgánu I. stupně. Tvrdil, že ze strany zmocněnce žalobce se nejednalo o omluvu z jednání či konstatování budoucí absence, ale o návrh na koncentraci jednání ve věci jím zastoupených obviněných na středu 2. 6. 2021, přičemž tento návrh byl akceptován. Žalobce dále s odkazem na sdělení Policie Ústeckého Kraje ze dne 1. 6. 2021, které přiložil k odvolání, namítal, že v řízení nebyly k dispozici dostatečné důkazy pro identifikaci zajištěné osoby. Brojil též proti pořízení fotografií při podání vysvětlení. Dodal, že nebylo zjištěno, zda mohla zajištěná osoba slyšet výzvu policie, ani že výzvu neuposlechla. Závěrem žalobce tvrdil, že se správní orgán I. stupně nevypořádal s námitkou krajní nouze a absence materiální stránky přestupku.
10. Dne 6. 8. 2021 žalobce své odvolání doplnil. Tvrdil, že mělo být obligatorně vedeno společné řízení ve věci osob, které zastupoval společný zmocněnec. Dále opětovně namítal, že z podkladů shromážděných správním orgánem I. stupně nelze dospět k závěru o vině žalobce.
11. Napadeným rozhodnutím ze dne 23. 8. 2021 žalovaný odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Uvedl, že v místě bydliště žalobce byla kontaktována jeho matka, která policii sdělila, že žalobce pracuje v Brně. Ztotožnění proběhlo na základě porovnání fotografií pořízených při zásahu a fotografie obsažené v centrálním registru obyvatel. Za účelem identifikace žalobce byly rovněž pořízeny fotografie při podání vysvětlení v Brně. Za situace, kdy žalobce odmítl prokázat svoji totožnost, shledal žalovaný takové ztotožnění za dostatečné. Žalovaný dále konstatoval, že policie výzvu přednesla dostatečně srozumitelně za použití amplionu. Svou argumentaci podpořil konstatováním, že pokud někdo vnikne do zakázaného těžebního prostoru, do kterého se následně dostaví několik pořádkových jednotek, lze jednoduchou úvahou dospět k závěru, že tyto osoby budou vyzvány k jeho opuštění.
12. Žalovaný nesouhlasil s žalobcem, že by žádal o spojení řízení. Uvedl, že by účastníci řízení měli komunikovat především písemným nebo jiným doložitelným způsobem. Rovněž poukazoval na skutečnost, že si žalobce nezajistil zastoupení zmocněncem s dostatečným předstihem. Společné řízení správní orgán I. stupně nevedl, jelikož ve věci každého obviněného nejprve vydal příkaz. Žalovaný rovněž odmítl námitku týkající se absence materiální stránky přestupku.

II. Žaloba

13. Žalobce v žalobě namítal, že nebylo řádně provedeno jeho ztotožnění. Za ztotožnění nelze považovat pokus dožádaného útvaru Policie ČR o předvolání žalobce k podání vysvětlení. Jako nedostatečné žalobce označil ztotožnění na základě pořízených fotografií. Totožnost osoby, která měla skutek spáchat, měla být dle jeho názoru doložena buďto úředně, nebo jiným průkazným způsobem za pomoci biometrických údajů. Postup policie, správního orgánu I stupně a žalovaného proto označil za nepřezkoumatelný.
14. Žalobce se též odkázal na vyjádření police ze dne 1. 6. 2021, dle něhož není metoda porovnávání fotografií průkazná. Uvedl, že s touto námitkou, přednesenou již v odvolání, se žalovaný nevypořádal. Žalovaný se dále nezabýval ani námitkou týkající se nezákonného opatření fotografií při podání vysvětlení. Dle názoru žalobce policie tyto fotografie opatřila, aniž by k tomu měla pravomoc podle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“). Jelikož se jednalo o nezákonně opatřený důkaz, nemohl jej správní orgán I. stupně použít ke zjištění skutkového stavu.
15. Podle názoru žalobce nebylo prokázáno, že se skutek stal, nebo že jej spáchal žalobce. Z výslechu svědka ppor. Mgr. K. je zřejmé, že aktivisté se v důlním prostoru pohybovali různě a přesouvali se po skupinkách. Z dokazování provedeného videozáznamem nelze mít za prokázané, že by na něm byla zachycena zajištěná osoba označená č. 104. Nelze také dovodit, že předmětná výzva byla učiněna tak, aby ji slyšeli všichni aktivisté, kteří byli později zajištěni. Jelikož nebyl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností, měly správní orgány postupovat podle zásady *in dubio pro reo*.
16. V dalším žalobním bodu žalobce brojil proti neprojednání přestupku ve společném řízení s dalšími osobami, které byly obviněny z obdobného jednání. Tvrdil, že společné řízení mělo být vedeno obligatorně na základě § 88 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Vést společné řízení měl správní orgán tím spíše, že část obviněných byla zastoupena týmě zmocněncem.
17. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán provedl ústní jednání v nepřítomnosti jeho i jeho zmocněnce. Zmocněnec žalobce se přitom účasti na ústním jednání nevzdal. Měl na základě telefonické komunikace za to, že proběhne spojení řízení, alespoň v podobě výslechu svědka pro více řízení najednou. Žalobce dále uvedl, že je přípustné učinit podání i v ústní formě. Jelikož však obsah úkonu správní orgán nepoznamenal do spisu, je jeho postup nepřezkoumatelný.
18. Závěrem žalobce namítal absenci materiální stránky přestupku. Z uvedených důvodů navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a přiznal mu proti žalovanému náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce byl dostatečně ztotožněn na základě fotografie z centrálního registru obyvatel, která se shodovala s fotografií pořízenou policií po zásahu. Dále byl ztotožněn na základě fotografií pořízených na dožádání Obvodního oddělení policie Chomutov – město. Žalovaný pořízení fotografií za účelem ztotožnění žalobce považoval za zákonné a o totožnosti žalobce neměl pochybnosti.
20. Účast žalobce na akci Klimakemp 2020 měl žalovaný prokázanou tím, že byl na místě zajištěn

a omezen na osobní svobodě, což dovozoval z úředního záznamu ze dne 5. 9. 2020. K otázce, zda mohl žalobce výzvu slyšet, žalovaný uvedl, že se žalobce účastnil obdobné akce již v minulosti, kdy úřední výzvy taktéž neuposlechl. Měl rovněž předpokládat, že pokud vnikne do zakázaného těžebního prostoru, kam se následně vydá několik policejních jednotek, bude vyzván k opuštění tohoto prostoru. Výzva byla dána prostřednictvím megafonu více policisty k různým skupinám aktivistů. Pokud žalobce viděl policejní jednotky, měl se ve vlastním zájmu zajímat o to, co policie megafony sděluje. Tím, že byl žalobce zajištěn na místě je zřejmé, že výzvy neuposlechl.

21. K námitce nevedení společného řízení žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně nejprve vydal ve věci příkaz. Za této situace již nemohl využít institutu společného řízení ve smyslu § 88 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ve zbytku odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
22. Dle žalovaného byla rovněž naplněna formální i materiální stránka přestupku. Navrhl proto, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

23. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
24. V první řadě se soud zabýval námitkou nesprávného procesního postupu správního orgánu I. stupně. Žalobce v žalobě i v odvolání tvrdil, že telefonický hovor zmocněnce nebyl omluvou z jednání, ale žádostí o „*koncentraci řízení, alespoň v podobě výsledku svědka pro více řízení najednou*“, tedy v podstatě žádostí o spojení řízení těch obviněných, které zastupoval. Správnímu orgánu I. stupně vytýkal, že o tomto hovoru neučinil do spisu úřední záznam.
25. Soud musí žalobci přisvědčit, že o obsahu a přesném času telefonické komunikace měl správní orgán I. stupně vyhotovit úřední záznam do spisu, jak je to v souladu se zásadou dobré správy obvyklé. Podle soudu však byl obsah telefonátu dostatečně zachycen v protokolu z ústního jednání ze dne 31. 5. 2021, do kterého správní orgán I. stupně uvedl, že zmocněnec žalobce „*správní orgán kontaktoval telefonicky s tím, že se na jednání nedostaví, ale dostaví se až dne 2. 6. 2021 v 9:00 hodin, neboť zastupuje u zdejšího úřadu v obdobné věci více osob.*“ Správní orgán I. stupně telefonickou komunikaci se zmocněncem žalobce rovněž popsal při postoupení odvolání žalovanému, kdy uvedl, že „*správní orgán kontaktoval zmocněnec obviněného, že se nedostaví na jednání 31. 5. 2021, ale na 2. 6. 2021, neboť zastupuje u zdejšího úřadu v obdobné věci více osob. Bylo domluveno, že ten den bude seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, s čímž souhlasil.*“
26. Právě popsanému obsahu telefonické komunikace plně koresponduje jednání zmocněnce žalobce a rovněž postup správního orgánu I. stupně v přestupkovém řízení. Zmocněnec žalobce se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil ve středu 2. 6. 2021, pouze nahlížel do spisu a

seznámil se s podklady shromážděnými pro rozhodnutí, aniž se současně domáhal provedení ústního jednání a výsledku svědka v této věci, případně v rámci společného řízení, a aniž brojil proti tomu, že ústní jednání včetně výsledku svědka proběhlo již dne 1. 6. 2021 v jeho i žalobcově nepřítomnosti. Zmocněnec žalobce tyto skutečnosti ostatně nenamítal ani v písemném vyjádření, na jehož zpracování si vyžádal desetidenní lhůtu. Tvrzení žalobce, že jeho požadavek na „koncentraci“ řízení v podobě společného jednání a výsledku svědka byl akceptován, postup správního orgánu I. stupně neodpovídá. Pokud by správní orgán I. stupně požadavku zmocněnce vyhověl, jak žalobce tvrdí, nepochybně by odročil ústní jednání a svědecký výslech přesunul na jediný společný termín.

27. Soud připouští, že omluvu z ústního projednání přestupku může obviněný učinit i jinou formou, než která je vyhrazena pro podání podle § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Lze tak učinit prostřednictvím telefonického hovoru nebo e-mailu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2020, č. j. 8 As 194/2018-58). Nelze ovšem dovozovat, že by bylo možné podat svým obsahem návrh na spojení řízení ve smyslu § 140 odst. 1 správního řádu rovněž pouze prostřednictvím telefonického hovoru. Takový návrh by bylo nutné učinit některou z forem předvídaných v § 37 odst. 4 správního řádu. Rovněž bylo vhodné, aby byl takto podstatný návrh týkající se vedení řízení učiněn s dostatečným předstihem, jak přílehavě uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí.
28. Správní orgán I. stupně podle přesvědčení soudu vyhodnotil správně telefonát žalobcova zmocněnce jako nedůvodnou omluvu z ústního jednání konaného dne 31. 5. 2021. Z výše označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že omluva sice může být učiněna telefonicky, musí však splňovat další požadavky. Podmínky náležité omluvy shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, následovně: *„Aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“* Pokud měl být telefonát žalobcova zmocněnce omluvou, nejednalo se o omluvu řádnou a včasnou, v tomto směru se soud ztotožnil se závěry žalovaného. Soud tedy uzavírá, že procesním postupem správního orgánu I. stupně nebylo do práv žalobce nikterak zasaženo.
29. Související námitce nevedení společného řízení soud rovněž nepřisvědčil. Pokud se podle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky podezřelý dopustil více přestupků, k jejichž projednání je příslušný týž správní orgán, projednají se ve společném řízení. Podle odst. 2 téhož ustanovení se ve společném řízení projednají rovněž přestupky více podezřelých, jestliže spolu souvisejí a je k jejich projednání příslušný týž správní orgán.
30. Nevedení společného řízení však samo o sobě nemůže zakládat vadu, která by měla za následek nezákonnost celého rozhodnutí. Nezákonné by bylo takové rozhodnutí, které by vedení přestupkového řízení pouze se žalobcem jako jediným obviněným zkrátilo žalobce na jeho právech (k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, 1 As 255/2017-27, či ze dne 19. 12. 2018, 1 As 278/2018-87). Jak bylo konstatováno výše,

žalobcova práva nevedením společného řízení zkrácena tvrzeným způsobem nebyla. Zdejší soud rozumí strategii správního orgánu I. stupně vydat v každé věci zajištěného účastníka akce Klimakemp 2020 zvlášť nejprve příkaz. Tento postup byl jistě veden snahou vyřešit alespoň některé z mnoha přestupkových věcí vedených ve spojitosti se zmíněnou akcí mimo standardní přestupkové řízení a byl rovněž v souladu se zásadou procesní ekonomie.

31. Nelze ani tvrdit, že měl správní orgán I. stupně vést společné řízení, protože část obviněných byla zastoupena týmž zmocněncem. Jak je soudu známo z úřední činnosti (např. sp. zn. 60 A 22/2021, 58 A 21/2021), část obviněných sice byla zastoupena stejným zmocněncem, ovšem řádné zastoupení bylo správnímu orgánu I. stupně oznamováno postupně v průběhu řízení, v některých případech až po provedení ústního jednání ve věci. Relevantní pro zde přezkoumávaný případ není ani skutečnost, že správní orgány v jiných věcech postupovaly odlišně, když ke spojení věcí v minulosti přistoupily. Zdejší soud se k průběhu takových řízení nemůže nikterak vyjadřovat. Tedy ani tato námitka není případná.
32. Námitce nedostatečného ztotožnění žalobce zdejší soud rovněž nepřisvědčil. Ze spisového materiálu vyplývá, že se aktivisté na akci Klimakemp 2020 předem připravili. Oblékli se do bílých hábitů, měly nasazené roušky, brýle a pomalované obličejy. Jak vypověděl svědek ppor. X, někteří si zalepili prsty vteřinovým lepidlem, aby znemožnili odebrání otisků prstů. Aktivisté po zajištění nekomunikovali, a jak vyplývá ze svědecké výpovědi i úředního záznamu o omezení osoby na osobní svobodě a o provedených úkonech, odmítli sdělit jakékoli osobní údaje. Za této situace měl správní orgán I. stupně značně ztíženou identifikaci jednotlivých zajištěných osob.
33. V projednávané věci byl žalobce ztotožněn na základě porovnání fotografií pořízených po policejním zásahu a provedeném zajištění s fotografií v centrálním registru obyvatel. Fotografie pořízené po policejním zásahu byly rovněž porovnány s fotografiemi opatřenými na dožádání správního orgánu I stupně při podání vysvětlení v Brně. S žalobcem lze do té míry souhlasit, že ztotožnění osoby pouze na základě fotografií není natolik průkazné jako její identifikace prostřednictvím otisků prstů či DNA a že takové ztotožnění není nezpochybnitelné a nevyvratitelné, jak žalobce namítal s poukazem na vyjádření Policie ČR ze dne 1. 6. 2021. Skutečnost, že žalovaný explicitně nereagoval na obsah této písemnosti nelze označit za vadu, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se totiž podstatou námitky spočívající v nedostatečném ztotožnění žalobce zabýval a svůj názor náležitě zdůvodnil.
34. V daném případě našla policie shodu fotografií osoby označené č. 104 pořízených po jejím zajištění s fotografií žalobce v centrálním registru obyvatel. Žalobce v přestupkovém řízení ani v žalobě netvrdil, že by se na těchto fotografiích nejednalo o jeho osobu, pouze obecně namítal, že ztotožnění na základě porovnání fotografií není dostatečné. V průběhu přestupkového řízení o identifikaci osoby č. 104 jako žalobce pochyby nevyvstaly, nebyly předloženy žádné důkazy ztotožnění vyvracející. Soud proto souhlasí s názorem žalovaného, že za dané situace je z porovnání fotografií zřejmé, že se žalobce akce Klimakemp 2020 účastnil a v souvislosti s touto akcí byl zajištěn jako osoba č. 104.

35. Totožnost žalobce byla dostatečně ověřena již porovnáním fotografií pořízených po zásahu s fotografií obsaženou v centrálním registru obyvatel. Pokud jde o fotografie pořízené při podání vysvětlení, ze souvisejícího úředního záznamu plyne, že žalobce sám dal k jejich pořízení svolení, nicméně pouze s nasazenou rouškou. Obsah záznamu se jeví důvěryhodně již proto, že na fotografiích je skutečně žalobce zachycen výhradně v roušce, což devalvuje význam těchto fotografií pro účely ztotožnění osoby č. 104. Pakliže by policie přes žalobcův odpor trvala na pořízení řádných a pro objasnění věci použitelných fotografií, jistě by pořizovala fotografie, na nichž by byl vidět žalobcův obličej. Žalobcovu argumentaci namítající pořízení fotografií proti vůli žalobce proto považuje soud za účelovou.
36. Dle přesvědčení soudu však nebylo bez pochybností objasněno, že žalobce skutečně neuposlechl ve výroku rozhodnutí specifikovanou výzvu užitou ve specifikovaném čase. Je třeba zdůraznit, že mezi neoprávněné vniknutí do důlního prostoru, které v žalobcově případě skončilo jeho zajištěním, a neuposlechnutí dané výzvy nelze klást rovnítko. Ze správního spisu vyplývá, že se akce účastnilo několik desítek osob. Ty se nacházely v různých částech lomu po skupinkách, ale i jednotlivě. Soud má za prokázané, že skupině osob zachycené na kamerovém záznamu označeném jako BOXER 100 byla dána výzva jménem zákona k opuštění důlního prostoru. Stejně tak má ze svědecké výpovědi zasahujícího policisty za prokázané, že obdobná výzva byla dána i skupině osob zachycených na záznamu označeném jako BOXER 200. Ve správním spise se však nenachází důkaz o tom, že taková výzva byla dána i skupině zachycené na záznamu označeném jako BOXER 400, případně dalším osobám, které se v těchto skupinách nenacházely. Vzhledem k tomu, že videozáznamy zachycují pouze část událostí a nebyly opatřeny údaji o čase pořízení, je nadto obtížné jednotlivé výzvy ze strany policie na nich zachycené časově identifikovat.
37. Žalobce je dle výroku rozhodnutí viněn z toho, že neuposlechl výzvu v čase kolem 12:20 hodin. Správní orgán I. stupně ani žalovaný se v odůvodnění svých rozhodnutí na základě provedeného dokazování nezabývali tím, kde a kým měla být žalobci konkrétní výzva, za jejíž neuposlechnutí v uvedeném čase byl shledán vinným, dána. Pouze obecně konstatovali, že jelikož se žalobce v těžebním prostoru nacházel a byl zajištěn, musel neuposlechnout výzvy k opuštění důlního prostoru. Tímto způsobem však nelze vést úvahy vedoucí k závěru o vině žalobce.
38. Zdejší soud chápe, že policie nemohla dávat výzvy zvlášť každému aktivistovi. Užití amplionu je v daném případě logickým krokem k učinění hromadné výzvy směřující vůči všem přítomným osobám. Soud však nemá za prokázané, že danou výzvu skutečně všichni aktivisté slyšeli. V přezkoumávaném případě je zřejmé, že na videozáznamech označených jako BOXER 100 a BOXER 200 nebyli zachyceni všichni aktivisté, současně nebylo prokázano, že by skupině osob zachycených na záznamu označeném jako BOXER 400 byla výzva k opuštění důlního prostoru adresována. Z žádného konkrétního důkazu nelze dovodit ani to, že prokazatelně učiněné výzvy k opuštění důlního prostoru slyšely všechny skupiny aktivistů, případně i jednotlivě se pohybující osoby v dolu. Správní orgány se nezabývaly tím, kde se v době učinění specifikované výzvy nacházel žalobce.
39. O nejasnostech ohledně skutkového stavu a prokázání konkrétní výzvy, kterou měl žalobce obdržet, svědčí již porovnání výrokové části rozhodnutí správního orgánu I.

stupně s obsahem správního spisu. Není zřejmé, jak správní orgány stanovily čas výzvy „kolem 12:20 hodin“, když z oznámení o přestupku plyne, že výzva měla být dána kolem 12:30 hodin. V případech dalších přestupců, jejichž žaloby jsou zdejší soudem projednávány, se přitom správní orgány od času uvedeného prvotně policií neodchylovaly. V nynější věci soud ve správním spise podklad, z něž by plynulo, že výzva byla žalobci dána kolem 12:20 hodin, nenalezl. Závěr správního orgánu I. stupně, že tento časový údaj vyplývá z úředního záznamu o omezení osoby na osobní svobodě, ve spise oporu nemá. Správní orgán ve výroku rovněž uvádí znění výzvy: „Jménem zákona, zanechte protiprávního jednání a opusťte důlní prostor.“ Svědek ppor. K. přitom ve své výpovědi dvakrát uvedl, že výzva zněla: „Policie, jménem zákona, opusťte tento prostor, nacházíte se protiprávně v dobývacím prostoru.“

40. Soudu je zřejmé, že důležitý je smysl výzvy, nikoli její doslovné znění, a že obecně vzato nemusí být na minuty přesně zjištěno, v které chvíli výzva padla. Na výše uvedené však soud poukazuje proto, že, i s přihlédnutím k tomu, že soudu je z jeho činnosti známo, že přestupců byla na předmětné akci zajištěna celá řada, se nabízí, že správní orgány zvolily v podstatě paušální přístup, kdy shora uvedené části výroku rozhodnutí mohly být převzaty z věci jiného přestupce. Jinak si lze totiž stěžít vysvětlit, proč v situaci, kdy svědek dvakrát shodně vyjádřil, jak doslova výzva zněla, správní orgán uvádí text výzvy jinak, a to sice podobně jak byl popsán v oznámení přestupku policií, nicméně ani s ním se text výzvy ve výrokové části rozhodnutí neshoduje. K tomu je bez opory ve spisovém materiálu uvedeno, že výzva zazněla kolem 12:20 hodin. Ze spisu je přitom zřejmé, že v důlním prostoru se nacházelo množství lidí a v průběhu času policie užila řadu různých výzev. V takovém případě není, již s ohledem na odlišení skutku, pro nějž je žalobce postižen, od skutků jiných, lhotejno, kdy měla výzva zaznít.
41. Soud rovněž nepřehlédl, že svědek ppor. K. v závěru své výpovědi uvedl, že pachatel byl zajištěn skupinou, které svědek velel. Má-li být tímto pachatelem myšlen žalobce, je možné, že svědek si byl přes množství lidí v důlním prostoru jist, že právě žalobce byl ve skupině, která dle svědeckví policisty nepochybně obdržela a slyšela výzvu k opuštění důlního prostoru. Správní orgán I. stupně však tímto směrem výslech dále nevedl a nevyzval svědka k rozvedení jeho stanoviska. V rozhodnutích správních orgánů se tato věta, uvedená pouze v závěru protokolu o výslechu svědka, vůbec neobjevila, natož aby z ní bylo cokoli dovozováno.
42. Pokud chtěly správní orgány žalobce trestat za neuposlechnutí konkrétní výzvy dané jménem zákona k opuštění důlního prostoru, bylo jejich povinností prokázat, že se žalobce nacházel v jedné ze skupin, u nichž není pochyb o tom, že výzvu obdržela (např. pomocí porovnání GPS souřadnic místa zajištění a místa dání výzvy, včetně časových souvislostí, popřípadě svědeckou výpovědí) nebo prokázat, že totožnou, časem určenou výzvu skutečně slyšeli všichni aktivisté přítomní v dolu. Ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí však neplyne, že by se tak stalo, když žalovaný se v podstatě spokojil s tím, že žalobce v důlním prostoru byl. Závěry o vině žalobce nelze zakládat na tom, že se měl žalobce zajímat, z jakého důvodu se v prostoru dolu nachází policejní jednotky, případně z toho, že se obdobného přestupku dopustil v minulosti. K prokázání viny je nutné vytvořit v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu ucelený řetězec důkazů, který popisuje skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Ve zde přezkoumávaném případě se tak nestalo. Soud proto konstatuje, že spáchání přestupku spočívajícího

v neuposlechnutí ve výroku rozhodnutí specifikované výzvy policie k opuštění důlního prostoru nebylo žalobci prokázáno.

43. K námitce nedostatku materiální stránky přestupku bylo nadbytečné se vyjadřovat, neboť soud dovodil, že nebylo prokázáno, že žalobce přestupek spáchal.

V. Závěr a náklady řízení

44. Vzhledem k tomu, že jednu z žalobních námitek shledal soud důvodnou, zrušil postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
45. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
46. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
47. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč a odměnou právní zástupkyně za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu). Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení v celkové výši 9 800 Kč uhradil žalobci k rukám jeho právní zástupkyně v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 7. března 2022

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce